

SLADKÝ ŽIVOT

Kali Anthonyová

Chci slyšet
tvé ano!

 HARLEQUIN[®]

KALI ANTHONYOVÁ

CHCI SLYŠET TVÉ ANO!

PŘEKLAD

IVANA VLADYKOVÁ

Milá čtenářko,

víte, že únor byl původně poslední měsíc roku? Staří Římané uznávali jen deset měsíců (proto také prosinec nese název december, „desátý měsíc“) a zimu považovali za období, které si vlastní měsíc vůbec nezaslouží. Pak ji vzali na milost a přidali za prosinec ještě měsíce dva – leden a únor. No a pak celý rok převrátili naruby a z února se stal druhý měsíc.

Únor jinak nese v latině své jméno podle rituální očisty – februy –, kterou končil rok.

A když už jsem se tak zamyslel nad názvem nejkratšího měsíce v roce, pokračujme. Staroanglicky se mu říkalo „solmonath“, měsíc bláta, nebo „kalemonath“, měsíc zelí. Finsky je to „helmikuu“, měsíc, kdy voda opět zmrzne a kapky vypadají jako perly. Polsky je to „luty“, tedy něco jako krutý (znáte české slovo lítý? to je příbuzné). No a český únor je měsíc, kdy se trhá led a noří se do vody...

Vlastně ve všech jazycích se zdůrazňuje zima, led, nevlídnost... prostě měsíc celkem na nic. No já bych pro Vás jeden tip, co s ním udělat, měl. Co takhle se zachumlat do teplého šátku, nalít si sklenici vína a přečíst si pěknou knížku? Třeba jednu z těch, které Vám přináším v edicích Sladký život a Sladký život Duo. Něco o lásce...

S láskou

Váš Harlequin

Kali Anthonyová

CHCI SLYŠET TVÉ ANO!

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Marriage That Made Her Queen

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:

Ivana Vladyková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2022 by Kali Anthony

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-127-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-128-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-129-2 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Vaše Veličenstvo, je mi HLUBOCE líto vaší ztráty.“

Slova skřípala, jako když přejedete nehty dolů po tabuli s výčtem Liseina krátkého a až do nedávna bezvýznamného života. Přejela rukama po starodávné mahagonové desce stolu pokryté novinami, jejichž titulky křičely věci jako **PŘIPRAVENA VLÁDNOUT?** Čelila realitě, ve které stejně neměla na výběr. Seděla za stolem svého otce ve studovně, která byla sídlem moci její rodiny už po šest století a ty titulky se jí vysmívaly.

Podvodnice, šeptaly.

Lise se pomalu, zhluboka nadechla. Snažila se zapomenout na strach, který ji svíral od chvíle, kdy jí před třinácti dny přinesl králův první sekretář tu zprávu, kterou pro ni svět skončil.

„Vaše Výsosti, stala se strašná nehoda.“

Teď si opakovala tichou mantru, kterou si skandovala denně. Připomínku toho, kým od té děsivé chvíle je. Jsem Analise Marie Betencourt. *Její nejklidnější a božské Veličenstvo, ochránkyně říše.* A brzy bude korunována královnou. Nejmladší lauritánijský monarcha za posledních tři sta let.

Podvod.

Podívala se na muže sedícího v protějším křesle. Na toho, který nevypadal, že by mu to bylo *hluboce líto*, jak říkal. Hnědé oči se mu leskly, skoro jako by

měl hlad. Po zádech jí přeběhl mráz a ona si přitáhla sako, aby ji ochránilo před půlnočním pohlazením touhy, jejíž pozůstatky ji stále doháněly. Kdysi byla pro toho muže středem *všeho*. Podlehla jeho lákání jako kotě zakázané misce smetany. Podlehla jeho pozornostem a slovíčkům. To pouze přiživovalo její představu, že si smí vybírat. Šeptaná slovíčka, která omamovala jako droga, díky nimž věřila, že pro něj něco znamená. Rafe De Villiers. Miliardář. Krásný s náznakem strniště na hranaté bradě. Vypadal zhýrale. A měl nevalnou pověst.

Přesto prahla po chvílích s ním, kdy setrvala v mylné představě, že *ji* tenhle skvělý, charismatický muž chce. Zažehával v ní touhu, která spalovala zdravý rozum, který by ji za jiných okolností varoval, že ty zdánlivě utajované schůzky, jež probíhaly, kdykoliv navštívil palác, nemohou být náhoda. *Musely* být domluvené jejím otcem. „Děkuji, pane De Villiers.“

Kdysi náhodné byly. Myslela si, že miluje – *Ne*. Všechno to byla iluze a *nebylo* za co mu děkovat. Když ho teď viděla, jak si hoví naproti ní oděn v elegantním trojdílném lněném šedém obleku, o to víc ji ta pravda zasáhla. Ta, která vyšla najevo při té poslední, nejhorší rodinné hádce... Neznamenal pro něj nic kromě způsobu, jak se dostat k moci hnusným podvodem. Tím, v rámci něhož skoro uvěřila, že se provdá z lásky. Ta potupa se jí prožírala vnitřnostmi jako kyselina. Jen další zranění do narůstající řady těch, která schytala za posledních pár týdnů. Bylo s podivem, že zatím nekrvácela.

Pořád stála. Jen ale tak tak.

Rafe si vyhrnul rukáv obleku, aby pohlédl na hodinky, a pak na ni znovu upřel oči barvy vlčí hnědi. Nadzvedl jedno obočí. Snažila se vypadat povýšeně, ačkoliv si nebyla jista, zda to zabírá.

„Zdržuji vás od něčeho?“

V koutku úst mu zacukalo a stáhlo to spodní ret do úšklebku. Ještě před měsícem ji ta ústa fascinovala. Prahla po jeho ústech na svých. Ve svých dvaceti byla nepolíbená. Teď tu šanci promeškala. Ty nedospělé, naiyní sny. Nikdy nezapomene, že zůstal intrikánem. Úžasně hezký, pokušitel jako Lucifer, leč nic jiného než intrikán.

„Mám na vás celý den, madam.“ Měl hlas temný a sladký jako melasa. Kdysi tak svůdný, že jakmile promluvil, byla ztracená. „Jen mě zajímá, kdy...“

Přerušilo je zaklepání na dveře. A pak se rozletěly.

„Ach,“ pronesl a prohrábl si rukou přerostlé černé vlasy. Neposlušný pramen mu umělecky spadl do čela. Všechno, co dělal, vypadalo umělecky. „Ranní káva dorazila dle očekávání.“

Zapomněla, jak dobře zná vládcův časový rozvrh se všemi rituály, zatímco ona se mu teprve učila. Lise pohlédla na cestovní hodiny odměřující na králově stole. Na stole, který měl patřit jejímu bratrovi, až nastane čas.

Pokud bylo Jeho Veličenstvo ve své kanceláři, přesně v půl jedenácté si dalo kávu. Nikdo se nikdy nezeptal, zda to chce i *Její* Veličenstvo stejně. Vše tady zamrzlo do podoby instituce, která neprošla žádnou změnou od třináctého století.

Žena v černém s bílými rukavičkami tlačila vozík s malými delikatesami, stříbrnou kávovou konvicí s reliéfně vystupujícím královským znakem a honosnými šálky z tenoučkého porcelánu. Nalila Rafeovi nápoj, aniž by se ho zeptala, jak ho chce. Což jí připomnělo, že tady strávil spoustu času s jejím otcem a rozhodovali o životech, o kterých neměli právo rozhodovat. Jako byl ten její.

Rafe upil, zaklonil hlavu a zasténal. Ten zvuk téměř fyzické slasti jí projel a prohrál jí nitro až do nejchladnějších zákoutí.

„Za tohle kafe bych dal duši. Když jsem dostal

vaše předvolání, byl jsem vzhůru čtyřicet hodin... madam.“

Snažila se nemyslet na to, proč byl vzhůru celou noc a proč je nedbale neoholený. V atmosféře drby zaplněných plesových sálů poletovaly zkazky o jeho úžasném... talentu. Tváře jí hořely. Zaskřípala zuby, přičilo se jí, že na ni má stále takový vliv.

Kdy tahle její posedlost začala? S tím, jak se líhnul ten plán na její polapení? Na plese, kde jí uvedli do společnosti? Toho dne, kdy jí sdělili, že jí není dovoleno zúčastnit se závodů ve sjezdovém lyžování. Že jí místo toho čeká *dokončovací* škola – jako by byla nějaký mizerný výrobek, který potřebuje lazuru, aby byla *dost dobrá*. Tu noc přestála jen taktak, na tom večírku se cítila se tak malá a zraněná a už o něj nestála. Jelikož šlo spíš o oslavu jejího uvěznění než svobody. Dokud nevzhlédla k tomu nekonečnému zástupu hostí scházejících po širokém mramorovém schodišti do blyštivého sálu. A stál tam Rafe. Dumal nad davem, jako by mu patřil. Měl vzpurné tmavé vlasy, které kontrastovaly s jeho dokonale ušitým smokingem. Divoká nespoutanost skrytá za civilizovanou fasádou. Pak na ní upřel černé oči a všechno kolem zmizelo. Ta bolest i ten drtivý pocit, že je lapena navždy. A on se usmál a celou cestu dolů po schodech do sálu z ní nespustil oči.

Viděl to tehdy? Spatřil v její tváři tu naději? Přání, že si jí někdo bude cenit pro ni samotnou, a ne pro tu instituci, kterou ztělesňovala? Jelikož nikoho nezajímalo, co chce ona...

Po té noci k ní přistupoval s respektem, opatrně. A když se na oficiálních akcích setkali, byl v tom vždy podtón flirtu. A pak jí bylo dvaadvacet. A z povrchní pozornosti se to změnilo na soustředěnou. Soukromou. Na něžná slova a jemné dotyky. Měla pocit, že je krásná, že po ní touží. Že je ženou, které by se její přání a potřeby mohly naplnit. Čím víc se jí

snažil okouzlovat, tím byla ta zrada větší. Stále znovu a znovu se k tomu musela vracet, teď ale neměla čas se v tom nimrat.

Lise si otřela dlaně o černou sukni – uniformu zármutku. Zbývalo sedmdesát sedm dní. Nikdy však neměla být volná, i když ta oficiální lhůta skončí.

Její rodina ležela v hrobě, a to kvůli ní.

„Nikdy jste si nestěžoval na předvolání Jeho Veličenstvem,“ řekla a snažila se znít autoritativně. Místo toho sama sobě zněla kníkově a ublíženě.

„Já si nestěžuju ani na to vaše.“ Rafe zaváhal a pak se znovu napil z křehkého porcelánu, který v jeho silných rukou vypadal absurdně jemně. Očima spočinul na novinách. Na obrázku koňmi taženého smutečního kočáru. S ní kráčející za kočárem s hlavou skloněnou.

„Ať už se mnou musíte probrat cokoliv, může to počkat. Máte nárok truchlit.“

Mluvil tiše, zdánlivě mile, jako by mohla považovat jeho záměry za čestné. Ale truchlit? Chtělo se jí zuřit, křičet, plakat... ale jako by se poslední dobou se zavázanýma očima brodila závějemi. Jako by měla její paralyzující netečnost a nevěřícnost přerůst v to, že zamrzne zaživa.

„Ústava hovoří jasně,“ pravila.

„Jste první královnou po...“

„Sto padesáti letech.“ Nepotřebovala to připomínat. Parlament a obzvláště předseda vlády Hasselbeck to dělali denně. Téměř od chvíle, kdy se zavřela rodinná krypta. Připomínali jí nejen její povinnosti, ale i slabiny.

„Na takovou výjimečnost, jako jste, čekala země přes století. Může počkat ještě chvíli.“

Výjimečná, vzácná, krásná. Už ho tato slova slyšela vypustit z úst. Potřebovala to slyšet. Zoufale toužila být milována, dokud nepochopila, jak prázdná ta slova skutečně byla. Teď už je nechtěla poslouchat.

Když došlo na pravdu, měla cenu kočičího zlata. Její země o ni nestála, ale neměla na výběr. Musela se s ní smířit.

Lise se rozechvěle nadechla a snažila se ovládnout emoce. Protože byla nadbytečná, a k tomu ještě žena, její výuka se zaměřila na to, aby byla krásná a poslušná. Na současnou situaci ji nikdo nepřipravil. A posouzení své krásy nechávala na jiných. I tak ale věděla, že se povídá o jejich fyzických kvalitách: sportovní postavě, blond vlasech a modrých očích...

V její zpátečnické zemi byla většina žen z aristokratických kruhů *zbytečná*. Jejich hodnota spočívala v tom, že se daly vyměnit prostřednictvím sňatku za výhodné k uzavírání spojení, zpečetěno výhodným sňatkem. Ale že by byla poslušná? Ne. Kdyby byla, její rodiče a bratr by dnes byli naživu.

„Čas je můj nepřítel.“ A vypršel. Ještě předtím, než korunní princ umřel, byla zařazena jeho svatba. Předseda vlády teď považoval za výhodné využít datum a přípravy pro její svatbu. Stejně by se zvali stejní lidé. Potřebovala už jen ženicha. Spolkla tu hnusnou bolest. Posměšný hlásek někde uvnitř a jeho zákeřné šeptání.

Nevšímal si ho. Musí splnit povinnost. Bez ohledu na to, jak málo se jí líbí, co má následovat, nemůže dovolit, aby byla její země zatažena do nejistoty – potřebovala následníka. A k tomu potřebovala Rafea. Každý, kdo něco věděl o historii a ústavě jejich malé vnitrozemské alpské země, věděl, že je to jediná podmínka, aby mohla lauritanská královna vládnout, je to, že musí mít manžela. Dokud nebyla nic víc než pěšec v politické hře bez šance usednout na místo, které teď zastávala, tím, koho jí otec vybral, byl Rafe. Po měsících, kdy se jí „dvořil“, po schůzkách, které považovala za náhodné a později se těšila z toho, že znamenají něco víc, jí nakonec odhalila pravdu až rodná hádka. Tehdy jí nařídili si Rafea vzít.

Odmítla. Odmítla jet s rodinou na jejich každoroční dovolenou, jelikož věděla, že by tam byla pod tak nesnesitelným tlakem, že by ho nevydržela. Král, královna i korunní princ ignorovali, že je žena z masa a kostí, nejen lauritanská princezna. Žena s nadějemi a sny o tom, že se zamiluje, která zoufale touží věřit, že pro muže, kterého si vezme, něco znamená.

A kvůli tomu odmítnutí její rodina zemřela.

Lise neušla ta krutá ironie vesmíru. Rafe se teď stal jedinou volbou. Její povinností. Jejím pokáním.

Rafe musel vědět, co bude následovat. A přesto tu byli a vzájemně si spolu pohrávali. Sotva se dokázala vyrovnat s tím, že mu musí tu otázku položit. Ale byl to její trest za to, že způsobila smrt členů své rodiny. Její bratr už si nikdy nevezme svou snoubenku, ani nebude vládnout zemi. Její rodiče nikdy neuvidí vnoučata, budoucnost trůnu, po které prahli. Očekávalo se, že odčiní, co provedla. Vezme si muže, kterého jí vybral její otec.

Lise se postavila. Tak se postavil i on. Hloupý protokol. Neustále na něj zapomínala a končilo to tím, že lidi vyskakovali jak čertík z krabičky. Musí si pamatovat, že teď se nechová tak jako lidé okolo ní, ale lidé že se chovají jako ona. A Rafe se přizpůsobil. Nečišela z něj žádná nejistota. Všechny ty dlouhé, štíhlé svaly, které jeho šaty pouze zvýrazňovaly. Vše, co udělal, bylo dokonalé. Vykalkulované... Na tohle slovo nesměla nikdy zapomínat. Takovou se potřebovala také stát.

„Posadte se, pane De Villiers.“ Dal si s tím na čas. Rafe neposlouchal nikoho. Vždy si razil vlastní cestu. A proto byla šokovaná, když jí otec řekl o dohodě, kterou uzavřel s mužem, kterému nikdo neříkal, co má dělat. Dokonce ani král.

Lise přešla k podlouhlým oknům a zahleděla se na vrcholky Alp. Rorýsi kroužili a stoupali ve vzdušných proudech, bylo to tak svobodné, až ji zabořilo

u srdce. Přála se k nim přidat. Chytit teplý proud a odletět. Ale byla připoutána k zemi. „Potřebuji manžela.“

„Nechcete manžela.“ Ten tón jí neušel. Když se s ní pokoušel sejít po té rodinné hádce, odmítla ho přijmout, dokonce i když to chtěl její otec. „Změňte ústavu.“ Zafala ruce v pěst a nehty se jí zaryly do dlaní.

„O to už se snažili dříve a nepovedlo se to.“

„V roce 1863 a 1974. Časy se mění.“

V Lauritanii ne. Její zem byla konzervativní až do morku kostí. A co hůř, lid jí nevěřil, což dokazovaly titulky v těch příšerných novinách. Představovala pro zemi cenu útěchy. Byla druhá nejlepší. Nechtěná. A Rafe to dobře věděl. Dokud mu důvěřovala, dětinsky mu prozradila všechno, čím jí kdo ublížil. Jak kruté teď od něj bylo, když se opovažoval jí tvrdit, že má na výběr. „Víte, proč o tom hovořím s vámi.“

„Myslím, že potřebuji, abyste mi to objasnila. Nikdy bych si netroufl číst ženám myšlenky, madam.“

Lise se otočila zády k oknu. Kdysi milovala, jak si vychutnával její jméno. Lise. Samé lži...

„Žádám vás, abyste se stal mým manželem.“ Málem se těmi slovy zadusila. Lise postřehla lesk v jeho očích. Lesk, který kdysi mylně považovala za touhu. Její chyba. Rafe si zapřel prsty do stříšky. „Vy mne chcete?“ Byl to šepot, jemný jako pohlazení. Kdysi zoufale toužila věřit všemu, co jeho svůdný hlas sliboval. Že to, že jí donutili vzdát se sportu, který milovala, a svobody, kterou hledala, neznamená, že je bezcenná. Ale vždycky šlo o něco víc. Jak toužila tom, aby v těch falešných slovech a úsměvech bylo ukryto, že ji tento úžasný muž miluje. Ale připustit to by byla fatální chyba. Narovnal se s veškerou povýšeností, které byla schopna. Později si dovolí se složit, ale ne dnes a ne před ním.

„Dodržím otcovu vůli.“

Rafe zkřivil rty do něčeho, co připomínalo spíše

pohrdavý úšklebek. „Odpovídající pocta velkému muži.“

Po zádech jí znovu přešel mráz. Začínala docházet k tomu, že i její rodina byli pouze lidé, byť si hráli na něco víc. Bohužel jí rodina přesvědčila, že je... a ona s ní... něco lepšího.

„Jsem ráda, že to vidíte stejně jako já,“ pronesla. Tohle byl její trest. A bude platit do konce života. Možná se ale sice zaprodává ďáblu, ale neprodá duši zcela. Čekala, až se Rafe znovu usadí a nasadí ten odporně samolibý výraz, který znala z dřívějšíka z tváří lidí, mezi nimiž vyrůstala.

„Už jste slyšel o manželství na oko, pane De Villiers?“

Rafe spolkl tu žluč, jež mu stoupala do krku. Hnal se sem celou noc, předčasně ukončil svou pracovní cestu, aby se dostavil na předvolání. Byl si jist, že ví, co to znamená, co ho čeká. A teď tohle. Manželství na oko. Nenaplněné manželství.

„Ano, o tom jsem už slyšel,“ přikývl a snažil se znít klidně.

„Takže ujednáno.“

„Co je ujednáno?“ Znovu se zaklonil a snažil se, aby ta slova nezasyčel skrz zařáté zuby. Za ty roky dotáhl svou masku znuďeného floutka k dokonalosti. Dokud vypadal, že ho nic nezajímá, nikdo se ho nemohl dotknout. Místní aristokracie se pokoušela toho farmářského kluka, který přišel k penězům, jak byl označován, zničit už od školy. Bez ohledu na to, že jeho rodina měla dostatečně velké bohatství, získané ale tvrdou prací, ne dědictvím. Když zemřel jeho bratr Carl, málem se jim povedlo ho zničit. Ale byl ze tvrdšího materiálu, než by si kdokoliv z nich pomyslel.

Lise se zamračila. „Naše manželství, samozřejmě.“

Usadil se, sebral nějakou pokroutku z tácu

před sebou. Znovu se napil chladnoucí kávy. Nikdy nechtěl, aby ho měli za podvodníka, nikdy nechtěl být k něčemu nucen, vždy chtěl sám volit. Nechtěl ženu, která by nechtěla jeho. Říkal to už jejímu otci. Že si vezme Lise pouze za předpokladu, že Lise svolí, aniž by k tomu byla nucena.

Nasadil povýšený výraz, jedině, na co měl ale chuť, bylo vycenit zuby a zavrčít. „A co má co s námi dělat manželství na oko?“

Stáhla rty do bledé linky. „To je to, co nabízím.“

Takhle to být nemělo! Jejího otce poprosil, aby mu dal šest měsíců na to, aby si ji získal. Nikdy nepochyboval, že mu zabere méně času, aby si zajistil ruku i srdce téhle ženy, ale doufal, že k němu přijde z vlastní vůle. Že uvěří, že šlo o její vlastní volbu. Už tak ho dost přehlíželi pro jeho původ. Nechtěl, aby se říkalo, že si ho lauritanská princezna bere jen proto, že k tomu byla donucena. Ne. Chtěl všem ukázat, že si jejich princezna sama vybrala obyčejného člověka, že mu dala přednost před šlechticem.

Ale co se stalo? Muse odjet na krátkou obchodní cestu a její otec všechno pokazil. Snažil se Lise k manželství přinutit. Ženu, která vyžadovala tu nejlepší a nejjemnější péči. A namísto vítězného návratu ho doma čekala katastrofa. Lise se s ním odmítla setkat, a když se o to pokoušel, hrozila na něj poslat strážce. Král se rozzuřil, že si jeden z jeho podaných dovolil odmítnout jeho přímý rozkaz – a ignoroval skutečnost, že se jedná o jeho dceru.

A on? Všechno, co plánoval, jeho pečlivé manévry, byly proměněné na prachu. Chtělo se mu roztrhat portrét jejího otce na zdi a hodit ho do nejbližšího ohně. A pak je osud dostal až sem. Musel to být osud, kdo posadil královnu a korunního prince do toho vozu. Pravděpodobně chtěli Lise definitivně zlomit. Jak to, že to ochranka připustila. Kdyby její rodinu

nezabila ta skála a dopravní nehoda, Rafe se obával, že by byl v pokušení udělat to sám.

Kolik hodin tu proseděl? Žádal krále, aby uvěřil, že ví, co dělá. Ale král byl přesvědčený, že ví všechno nejlépe jen on sám. Jako kdyby nebylo možné, aby ho Lise milovala. A teď aby to z těch střepů zase lepil dohromady.

Lis se krčila za obludným stolem. Pleť měla bledou jako zasněžené vrcholky hor. Byla oblečena v černé a přes hlavu se špatně padnoucí smuteční korunkou měla černý krajkový závoj. Měla by být v jasných barvách. Se všemi šperky, které jí může poskytnout. Měl to v plánu od chvíle, kdy ji spatřil. Trumf, kterým by ukázal aristokracii, čeho je schopen. Být milován členem královské rodiny. Být jí přijat. On, muž, kterého podceňovali. Zavrhovali. Chtěl slyšet její „ano“. Věděl by sice, že kvůli tomu musel vykonat spoustu práce, mělo to její „ano“ být ale jednoznačné a plné radosti. Král to ovšem ve své nekonečné aroganci pokazil.

„Žádný sex?“

Tváře se jí zbarvily okouzlejícím odstínem růžové. Stále ji přitahoval. Rafe potlačil úsměv.

„Ne.“

Měl také pár trumfů. Lise ho zjevně *potřebovala*. Byla snad situace v zemi horší, než tušil? Kvůli tomu ji otec tak tlačil do svatby? Ústa se jí stáhla, byl si jistý, že si kouše spodní ret. Dělávala to, když měla starosti.

„Co máte na mysli tím ‚ne‘?“

„Podle mne je to jasné. Nemůžete mne nutit, abych vám dovolila...“ Její pohled směřoval všude možně po místnosti jen ne na něj. Samozřejmě, že ji to vadilo. Lise byla žena, která milovala fantazii.